
Galeria "Ars Regia" poleca.

Ars Regia 10/17, 322-327

2007 - 2008

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

GALERIA „ARS REGIA” POLECA

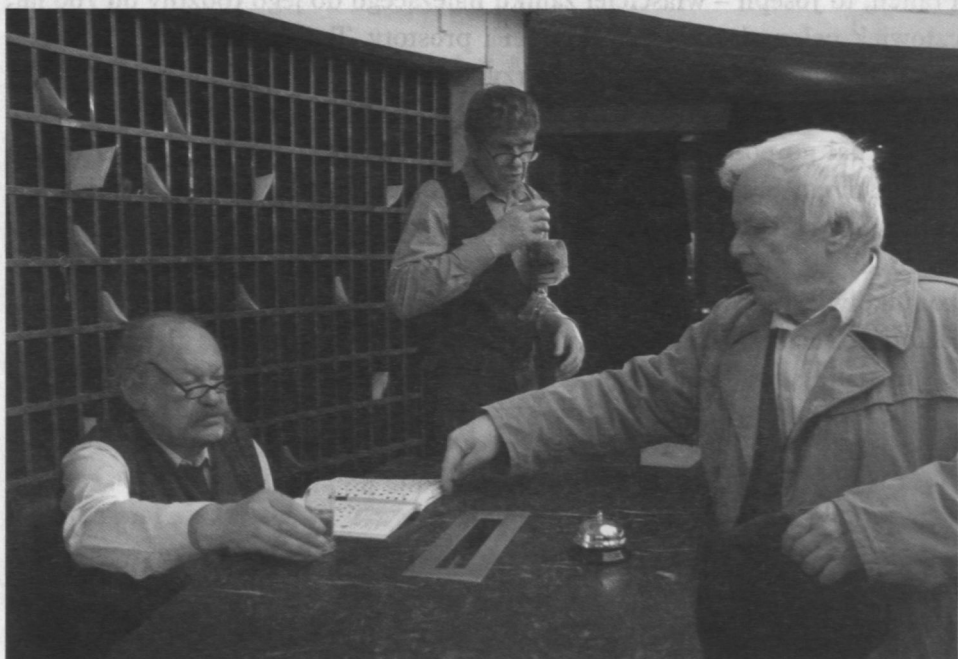
Gilles Renard – film dokumentalny i fabularny

Polecamy Państwu dwa filmy, które zrobiły na nas wrażenie. Filmy krótkometrażowe – razem zaledwie 62 minuty projekcji. Autorem ich jest Gilles Renard, Francuz urodzony w Rennes, uczeń Krzysztofa Kieślowskiego w łódzkiej szkole filmowej. Renard od 17 lat mieszka w Polsce z żoną i dwojgiem dzieci; tu pracuje jako reżyser filmowy i teatralny. Jest autorem ośmiu filmów krótkometrażowych.

Roszada, 27 min., produkcja polska, 2005,

Dyplom Honorowy Krakowskiego FF 2006 za „poruszający autoportret”.

Mieszkający w Warszawie reżyser Gilles Renard od 15 lat nie był w swojej ojczyźnie. Kiedy jesienią 2005 r. zaczęły go dochodzić wieści o zamieszkach wzniecanych w Paryżu i innych miastach przez kolorową młodzież z ubogich przedmieść, zaniepokojony postanowił pojechać na miejsce i na własne oczy zobaczyć, jak wygląda sytuacja. Ta podróż miała być jednocześnie sentymentalną wędrówką do miejsc jego młodości i okazją do odwiedzenia przyjaciół, jacy mu tam jeszcze zostali, lirycznym spojrzeniem w przeszłość. Renard, twórca takich filmów krótkometrażowych, jak *Nø to ciach*, *Limit* czy *Późne popołudnie*, po 10 latach przerwy znów stanął za kamerą. Paryż po tak długiej przerwie wydaje mu się niemal obcym miastem, Gilles patrzy na nie okiem turysty. Wrażliwy na piękno, nie może się nie poddać magii tego miasta, tak dobrze mu przecież znanego. Obowiązkowym punktem jego pobytu w stolicy jest wi-

Kadr z filmu *Wszystko*.

W roli głównej Marian Opania, któremu partnerują
Katarzyna Kołeczek, Lech Dybli i sam Gilles Renard.

Dzięki uprzejmości autora filmu.

zyta w domu Pierre'a Etaixa – reżysera, który od 16 lat już nie robi filmów. Przed laty to właśnie Pierre namówił Gillesa na wyjazd do Polski. Zbuntowany wówczas młodzieniec szukał swojego miejsca w życiu, pragnął wolności, a zarazem ukojenia, zapomnienia. Teraz Gilles wypytuje Pierre'a o sytuację polityczną, o nastroje społeczne. Mając w pamięci własną burzliwą młodość, być może lepiej niż inni rozumie obecnych buntowników, choć przyczyny jego dawnego buntu i ich obecnych protestów są zupełnie inne [...].

Kolejny przyjaciel, którego Gilles odwiedza przy okazji swego pobytu we Francji, to Joseph – właściciel zamku należącego do jego rodziny od 700 lat, człowiek pełen skromności, dobroci i prostoty. Ten spadkobierca możnego rodu dziś niepokoi się, czy zdoła utrzymać zabytkowe rodzinne gniazdo. Brakuje mu na to środków. Gilles Renard nie zapomniał też nigdy o Bruno, który przygarnął go pod swój dach, gdy Gilles przybył do Paryża. Kiedyś Bruno był mistrzem Francji w skoku wzwyż. Grupa ultraprawicowych chuliganów pobiła go na kilka dni przed jego wyjazdem na olimpiadę. Ledwo przeżył, lecz już nigdy nie wrócił do sportu. Dostał zasiłek, ale z dnia na dzień przestał być komukolwiek potrzebny. Spotkanie z nim, podobnie jak z pozostałymi przyjaciółmi, wciąż tak samo serdecznymi i życzliwymi, wywołuje głębokie wzruszenie Gillesa, jego radość, ale i bolesną świadomość przemijania. [TVP]

***Wszystko*, 26 min., produkcja polska, 2007.**

Po intrygującym, zaskakującym puentą *Późnym popołudniu* z 1996 roku, nakręconym jeszcze w ramach studiów w PWSFTViT w Łodzi, *Wszystko* to kolejna „fabuła” Renarda, adaptacja opowiadania Jarosława Sokoła pod tym samym tytułem. Starzejący się i schorowany Andrzej przyjeżdża do Warszawy, żeby sprzedać samochód, dotychczasowe narzędzie pracy i źródło utrzymania. Zamiast wrócić do domu, do żony, zostaje na noc w podrzędnym hotelu (w roli hotelu „widma” zamknięty od dawna legendarny „Europejski”), aby spróbować zakazanego owocu – i przy okazji zemścić się na żonie, która czeka niecierpliwie na pieniądze. W rubryce anonsów towarzyskich jego uwagę przyciąga ogłoszenie o intrygującej treści – *Wszystko*. Andrzej decyduje się skorzystać z oferty. Wymarzona noc – jak się okaże – z dziewczyną zza wschodniej granicy – przyniesie Andrzejowi niespodziewane przeżycia. Doza subtelного humoru, lekki dystans w stosunku do postaci, ale i sporo życzliwości w spojrzeniu na bohaterów zbliża obraz autorstwa Renarda do literatury i filmu czeskiego...

Filmy Gillesa Renarda udostępnia po części Stowarzyszenie Filmowców Polskich: ul. Puławska 61, 02-595 Warszawa, tel. (+48 22) 845 51 32; fax: (+48 22) 845 39 08; www.sfp.org.pl, po części zaś Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi, ul. Targowa 61/63, www.filmschool.lodz.pl, która rejestruje wszystkie etiudy wyprodukowane przez studentów. Wyczerpującą informację na temat polskiej produkcji filmowej uzyskać można na stronach: *Internetowa baza filmu polskiego*, www.filmowski.pl.

T. C.

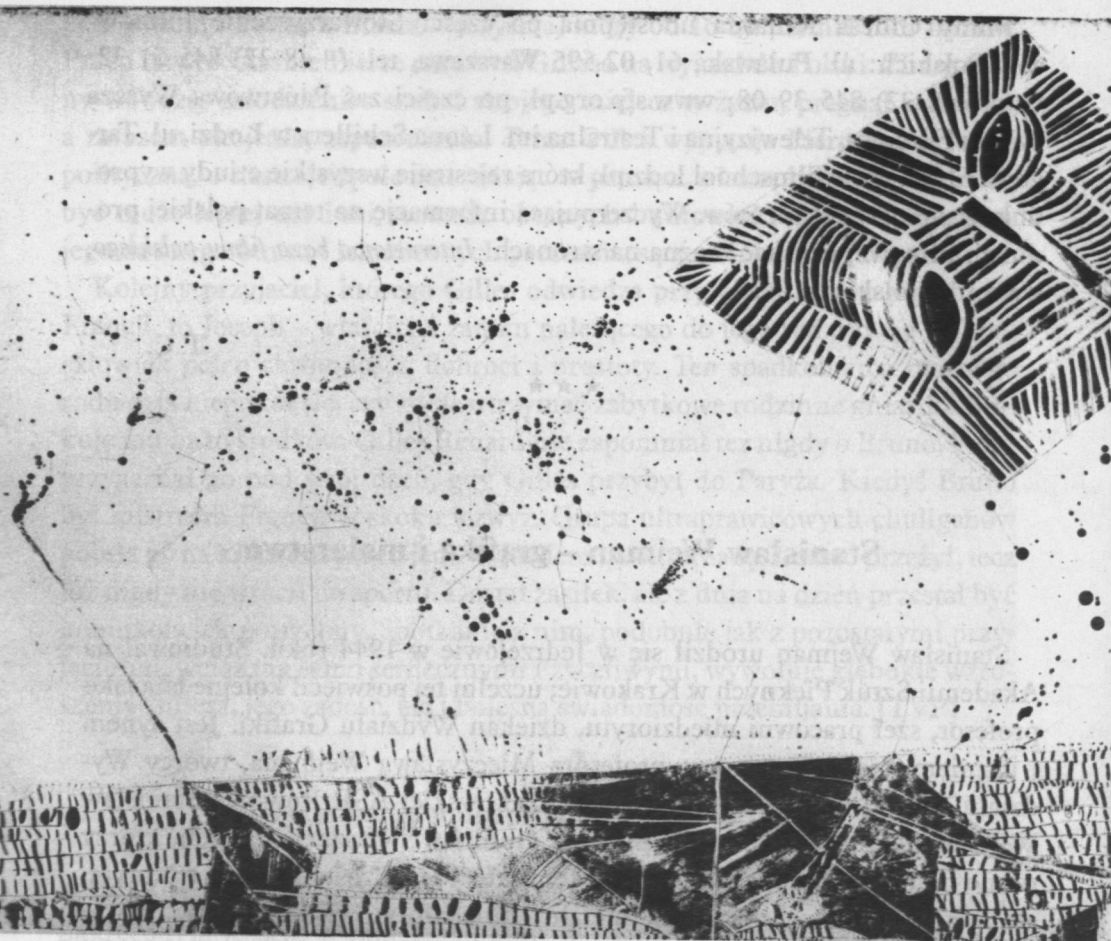
★ ★ ★

Stanisław Wejman – grafika i malarstwo

Stanisław Wejman urodził się w Jędrzejowie w 1944 roku. Studiował na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie; uczelni tej poświęcił kolejne lata jako profesor, szef pracowni miedziorytu, dziekan Wydziału Grafiki. Jest synem i uczniem wielkiego artysty, profesora Mieczysława Wejmana, twórcy Wydziału Grafiki i wieloletniego rektora krakowskiej ASP. Również Stanisław Wejman stał się mistrzem dla pokoleń grafików, zwłaszcza dla tych, którzy mimo mody na efektowne realizacje komputerowe pozostali wierni trudnym, ale szlachetnym technikom „w metalu”: miedziorytowi, akwaforcie, akwaticie... Stanisław Wejman to również malarz, projektant i autor malowideł ściennych, zdobiących obiekty publiczne w Danii.

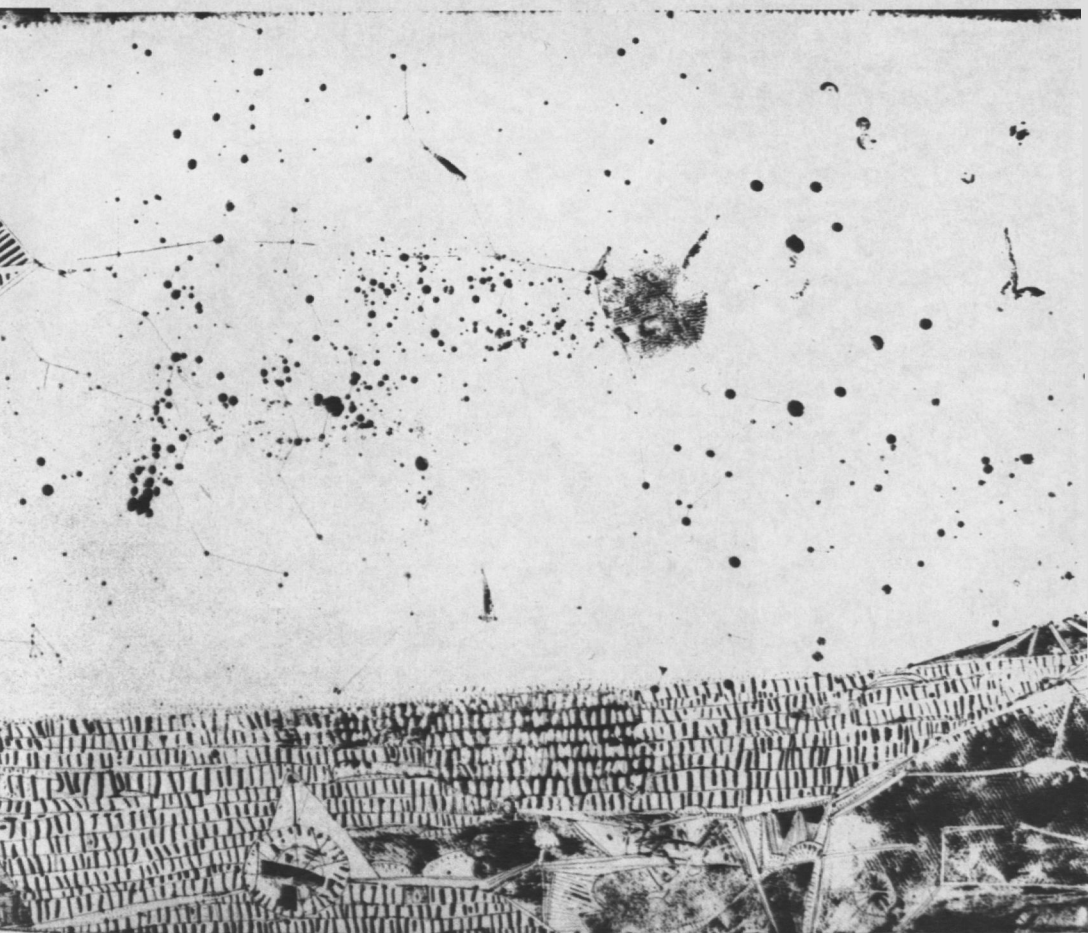
Wszechstronność artysty i jego wirtuozerską, rzadką już dziś biegłość warsztatową ukazują zestawienie takich prac graficznych, jak *Mniejsza czerwona suknia*, o rozmiarach znaczka pocztowego, z *Komedią horyzontalną*, cyklu akwafort składającego się z 28 plansz tworzących przestrzenną całość o łącznej długości 1818,5 cm i powierzchni 8,91 m kwadratowych!

Komedię horyzontalną, pokazaną po raz pierwszy 20 listopada 1994 roku w Pałacu Sztuki w Krakowie artysta dedykował – w swoje 50. urodziny – Rodzicom. Z kolei swoje 60. urodziny mistrz uczcił pokazem w krakowskiej Galerii Jana Fejka (z którą jest związany od wielu lat) sześćdziesięciu kolorowych akwafort zatytułowanych jednako: *Dynia* i poświęconych – podobnie jak *Komedia* – symbolicznym w formie rozważaniom nad zmiennymi kolejami losu jednostki, jego relacjom z prawami natury i prawami ludzkimi. Co znamien-

ne, przygotowując wystawę Wejman wykonał ponad setkę prac, z których wybrał ostatecznie mniej niż połowę...

Komedie horyzontalna, której dwa fragmenty zatytułowane *Latawiec* oraz *Konstelacje* prezentujemy, oglądać można na co dzień, i w całości, w Muzeum Okręgowym im. Leona Wyczółkowskiego w Bydgoszczy, ul. Gdańska 4, 85-006 Bydgoszcz; tel. (+4852) 585 98 16; www.muzeum.bydgoszcz.pl oraz w pomieszczeniach recepcyjnych firmy Samindruk, Spółka z o.o. w Brodnicy (w Saminie na przedmieściach Brodnicy); adres: ul. Sikorskiego 37, 87-300

Dwa fragmenty *Komedii horyzontalnej*: z lewej *Latawiec*, z prawej *Konstelacje*

Brodnica, tel. (+4856) 493 05 11; zob. także mapka dojazdu: <http://samin-druk.pl/www/img/mapka/jpg>. Praca znajduje się również w zbiorach Muzeum Narodowego w Krakowie, gdzie była eksponowana w latach 90.

Wiele starszych i nowszych prac Stanisława Wejmana dostępnych jest w za-służonej dla promocji polskiej plastyki *Jan Fejkiel Gallery*, 31-001 Kraków, ul. Grodzka 65, tel. (012) 429 15 53; www.fejkielgallery.com.